

SONSUZ AŞK

Ian McEwan 1948'de İngiltere'de doğdu. Sussex Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı eğitimi gördü. East Anglia Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı üzerine yüksek lisansını yaparken romancı Malcolm Bradbury'den yaratıcı yazarlık dersleri aldı.

İlk öykü kitabı *First Love, Last Rites* (1976; *İlk AŞk, Son Törenler*, çev. Ahmet Deniz Özsoylu, Ayrıntı Yayınları, 2004) ile Somerset Maugham Ödülü'nü kazandı. Üç kere Booker Ödülü'ne aday gösterildi, 1988 yılında *Amsterdam* (1988; *Amsterdam'da Düello*, çev. Ülkem Çorapçı, Yapı Kredi Yayınları, 2018) ile bu ödülü kazandı. 2006'da *Saturday* (*Cumartesi*, çev. İlknur Özdemir, Yapı Kredi Yayınları, 2007) adlı romanıyla James Tait Black Anı Ödülü'nü kazandı. *Sahilde* adlı romanıyla İngiliz Kitap Ödülleri Yılın En İyi Kitabı ve Yılın En İyi Yazarı ödülleri kazandı. Diğer önemli eserleri arasında *Beton Bahçe*, *Yabancı Kucak*, *Sonsuz AŞk*, *Kefaret*, *Çocuk Yasası* ve *Fındık Kabuğu* sayılabilir.

Ülkem Çorapçı 1971'de İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Lisesi ve İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1993 yılında ilk çevirisi yayımlandı. Yasunari Kawabata, E. L. Doctorow, Ian McEwan ve Ad Hudler'dan çeviriler yaptı. Halen özel bir okulda ilkokul ve ortaokul müdürü olarak görev yapmakta, çeviri çalışmalarını sürdürmektedir.

Ian McEwan'ın
YKY'deki kitapları

- Cumartesi (2007)
Masumiyet ya da Özel İlişki (2012)
Bir Parmak Bal (2014)
Çocuk Yasası (2016)
Fındık Kabuğu (2017)
Düş Yolcusu (2018)
Amsterdam'da Düello (2018)
Kefaret (2018)
Sonsuz Aşk (2019)

IAN McEWAN

Sonsuz Aşk

Roman

Çeviren
Ülkem Çorapçı

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5414
Edebiyat - 1545

Sonsuz Aşk / Ian McEwan
Özgün adı: **Enduring Love**
Çeviren: **Ülkem Çorapçı**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegović**
Düzeltili: **Korkut Tankuter**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Arzu Yaraş**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 12168

Çeviriye temel alınan baskı: Vintage, Londra, 2016
1. baskı: Can Yayınları, 2002
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Temmuz 2019
ISBN 978-975-08-4535-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2016
Sertifika No: 12334
Copyright © Ian McEwan, 1997

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Annalena'ya

Bir

Başlangıcı belirlemek hiç de zor değil. Gün ışığında bir saçlı meşenin altında oturuyor, güçlü, sert rüzgârdan biraz olsun korunuyorduk. Çimenlerin üstünde diz çökmüştüm, elimde bir tirbuşon vardı, Clarissa bana şişeyi –1987 üretimi bir Daumas Gassac– uzatıyordu. İşte bu, zaman haritasında her şeyin başlangıcını belirleyen andı: Elimi uzatmıştım, şişenin serin boynu ve siyah folyo avucuma değdiği sırada bir erkek çığılığı duyduk. Dönüp arazinin öbür tarafına baktığımızda tehlikeyi gördük. Bir sonraki sahnede, ona doğru koşuyordum. Çok keskin bir geçiş olmuştu: Ne tirbuşonu elimden atışımı, ne ayağa kalkışımı, ne karar alışıma, ne de Clarissa'nın arkamdan seslenerek beni uyarışımı anımsıyorum. Ne aptallık, meşenin dibinde, taze ilkbahar çimenlerinin üzerindeki mutluluğumuzdan fırlayıp koşarak bu öyküye ve labirentlerine dalmak hızla. Bağırta yeniden duyuldu, bir de funda çit boyunca uzanan koca ağaçlar arasında kükreyen rüzgârın güçsüzleştirdiği bir çocuk çığılığı. Daha hızlı koştum. Birdenbire, arazinin farklı noktalarından olay yerine doğru koşmakta olan dört adam daha beliriverdi.

Doksan metre kadar yukarıdan, daha önce hava akımlarının çalkantısında süzülüp daireler çizmesini, alçalıp yükselmesini izlediğimiz şahinin gözüyle bakıyorum bize: Kırk hektarlık bir arazinin ortasına doğru sessizce koşan beş adam. Ben rüzgârı arkama almış, güneydoğu yönünden geliyordum. Solda, iki yüz metre ötemde iki adam yan yana koşuyordu. Arazinin yolla birleşen güney ucundaki çiti onaran çiftlik işçileriydi bunlar. Onların arkasından, aynı uzaklıktan, arabasını kapısı ya da kapıları ardına kadar açık bir halde çimenliğin kenarına bırakmış olan sürücü John Logan geliyordu. Şu anda bildiklerimle, tam önümde, arazinin dört yüz metre ötedeki bir köşesinden, bir sıra kayın ağacının arasından fırlayarak rüzgâra atılan Jed Parry'nin görüntüsünü anımsamak tuhaf oluyor doğrusu. Şahinin gözünde Parry ve ben beyaz gömlekleri yeşil zemin üzerinde parlayan küçücük cisimlerdik, bu birleşmenin getireceği acıdan habersiz, iki aşık gibi koşuyorduk birbirimize doğru. Bizi allak bullak

edecek karşılaşmadan yalnızca birkaç dakika uzaktaydık, boyutlarını görmemizi engelleyense yalnızca zaman değil, arazinin ortasında duran ve tabanındaki o güçsüz, insanca acıyı inanılmaz ölçüde büyüten korkunç bir güçle bizi kendine çeken devdi.

Peki Clarissa ne yapıyordu? Hızla arazinin ortasına doğru yürüdüğünü söyledi. Koşma dürtüsüne nasıl karşı koyduğunu bilmiyorum. Her şey –anlatmak üzere olduğum olay, yani düşün– olup bittiğinde neredeyse bize yetişmişti, gözlemci olarak iyi bir noktadaydı, aramıza katılmamış, halatlara ve bağirtılara karışmayıp ölümcül işbirliği eksikliğimizin bir parçası olmayarak bizimle aynı yükü sırtlamamıştı. Betimlemelerim Clarissa'nın da gördükleriyle, olayı izleyen saplantılı yeniden değerlendirmeler sırasında birbirimize anlattıklarımızla biçimlendi. “Sonuç”, ilkyazda biçilmeyi bekleyen bir arazide olanları açıklamak için uygun bir terim. “Sonuç”, ikinci ekin, mayıs ayındaki ilk biçimleyle hız kazanan büyüme.

Kendimi dizginliyor, vereceğim bilgiyi geciktiriyorum. Olayın öncesindeki anda kalıyorum, çünkü o anda farklı sonuçlara varmak hâlâ olasıydı; altı cismin bilyardo masasının o bildik, sınırlı düzlemi gibi yeşil, düz bir alanda kavuşması şahinin gözünde rahatlatıcı bir geometri oluşturuyor. Başlangıç koşulları, itiş gücü ve gücün yönü, bunları izleyecek tüm gidiş yollarını, çarpışma ve dönüş açılarını belirler; tepe lambasının ışığı da araziye, çuhayı ve üzerinde kimildayan tüm cisimleri kuşkuyla yer bırakmayacak bir açıklıkla aydınlatır. Birbirimize yaklaşırken, henüz birbirimize değmemişken matematiksel bir zarafet sergilediğimizi sanıyorum. Konularımızın, bağıntılı uzaklıkların ve kerteriz noktalarının üzerinde duruyorum – çünkü yaşananlar söz konusu olduğunda, bir şeyleri açıkça kavrayabildiğim son anlardı bunlar.

Neye doğru koşuyorduk? Hiçbirimizin tam olarak bildiğini sanmıyorum. Ama yüzeysel yanıt, bir balondur. Bir çizgi film kahramanının sözlerini ya da düşüncelerini çevreleyen o küçük boşluk veya benzetme yapmak gerekirse, sıcak havayla şişen türden bir balon değildi bu. Yıldızların nükleer fırınında hidrojenin ısıtılıp biçimlendirilmesiyle ortaya çıkan helyumla; biz ve düşüncelerimiz de dahil olmak üzere, evrende maddenin çokluğunun ve çeşitliliğinin oluşmasının ilk adımı olan bu temel gazla dolu dev bir balondur.

Bir felakete doğru koşuyorduk, sıcaklığıyla kimlikleri ve yazgıları eritip yeniden biçimlendirecek bir tür fırındı bu da. Balonun altında,

içinde bir erkek çocuk bulunan bir sepet, sepetin yanında ise bir halata asılmış yardım isteyen bir adam vardı.

Bu balon karşımıza çıkmasaydı da o gün unutulmaz bir gün olacaktı, ancak o durumda son derece güzel bir biçimde anılacaktı, çünkü o gün Clarissa ile yedi yıllık birlikteliğimiz boyunca yaşadığımız en uzun ayrılıktan, altı haftalık bir ayrılıktan sonra yeniden bir araya geliyorduk. Heathrow'a doğru giderken yolda Covent Garden'a saparak, Carluccio's'a yakın, park etmenin kısmen yasal olduğu bir yer bulmuştum. İçeri girip bir piknik sepeti hazırladım, başrolde tezgâhtarın bir toprak fıçıdan tahta bir kıskaçla yakalayıp çıkardığı kocaman bir mozzarella topu vardı. Ayrıca siyah zeytin, karışık salata ve yuvarlak ekmek de satın almıştım. Sonra aceleyle Long Acre'dan Bertram Rota's'a çıkarak Clarissa'nın doğum günü hediyesini teslim almıştım. Dairemiz ve arabamız dışında o güne dek satın aldığım en pahalı şeydi bu. Yolda geriye yürüdüğüm sırada, bu küçük kitabın eşine az rastlanırlığı, kalın ve kahverengi paket kâğıdının üzerinden hissedebildiğim bir sıcaklık yayıyordu sanki ortalığa.

Kırk dakika sonra varış bilgileri için ekranlara göz atıyordum. Boston uçağı yeni inmişti, yarım saat kadar beklemem gerektiğini tahmin ettim. Darwin'in, insanlardaki birçok duygunun dışavurumunun evrensel ve genlerde yazılı olduğu biçimindeki kuramına kanıt aramak isteyen bir kişinin, Heathrow'un Dört Numaralı Terminali'nin varış kapısında birkaç dakika geçirmesi yeterliydi. El arabasını iterek kapıdan girip, umutlu bir bekleyiş içerisindeki kalabalığın arasında bir tanıdık gören Nijeryalı bir annenin, ince dudaklı İskoçyalı bir büyükannenin ve soluk tenli, ölçülü Japon işadaminin yüzünde o aynı neşeyi, o aynı denetim dışı gülümsemeyi gördüm. İnsan çeşitliliğini gözlemlemek kadar, insanların aynılığını gözlemlemek de kişiye zevk verebilir. İki insan birbirine sarılmak üzere öne atıldığı sırada, çoğu zaman bir adın söylenmesiyle duyulan, alçalan tonda bir iç geçirme sesi duyuyordum. Koca bir an mı sürüyordu, yoksa üçte biri kadar mı, yoksa arada bir yerde mi? Ba-ba! Yol-an-ta! Ho-bi! Nz-e! Ayrıca yükselen bir ton da vardı, uzun süredir ortalıkta görünmeyen babaların, bebeklerin ciddi, dikkatli yüzlerine eğilerek mırıldandıkları, ayartıcı ve sevgi bekleyen bir tonlama. Hann-ah? Tom-ee? İçeri al beni!

Çeşitlilik ise kişisel dramlarda gözleniyordu: Bir baba ve ergenlik çağındaki oğlu, herhalde Türktüler, çevrelerindeki el arabası trafiğine aldirmeden uzun, sessiz bir kucaklaşmayla ya birbirlerini bağışladılar ya da bir kaybın yasını tuttular; tek yumurta ikizleri olan ellili yaşlardaki iki kadın, yalnızca el sıkışıp birbirlerine değmeden öpüşerek belirgin bir hoşnutsuzlukla selamlaştılar; tanımadığı bir babanın omuzlarına oturtulan Amerikalı küçük bir erkek çocuk aşağı indirilmek için çığlık atıyor, bitkin annesinin öfke nöbeti geçirmesine neden oluyordu.

Ama çoğunlukla gülücükler ve kucaklaşmalar hüküm sürüyordu, otuz beş dakika içinde elliden fazla teatral mutlu son yaşadım, her biri bir öncekinden biraz daha kötü canlandırılıyor gibiydi. Sonunda kendimi duygusal açıdan tükenmiş hissetmeye başladım, çocukların bile rol yaptığından kuşkulanıyordum. Clarissa'yı karşılama konusunda benim ne kadar inandırıcı olabileceğimi düşünürken Clarissa omzuma dokundu, kalabalıkta beni görememiş, sonra arkamdan dolaşarak yanıma gelmişti. Kalabalık içindeki tarafsızlığım anında sona erdi ve ötekilerle uyum içinde, yüksek sesle onun adını söyledim.

Bir saatten az bir süre sonra Christmas Common yakınlarında, Chiltern Hills'teki kayın ormanının ortasından geçen bir patikanın başında arabayı park etmiştik. Clarissa ayakkabılarını değiştirirken ben piknik yemeğimizi bir sırt çantasına doldurmakla meşguldüm. Kol kola patikadan aşağı yürüdük, hâlâ kavuşmamızın mutluluğunu yaşıyorduk; ona ait tanıdık şeyler de –elinin boyutu ve dokunuşu, sesindeki sıcaklık ve huzur, Keltlere özgü o soluk teni ve yeşil gözleri– şimdi yeni gibiydiler, yabancı bir ışıktan parlıyor, bana ilk buluşmalarımızı ve aşık olmakla geçirdiğimiz o ayları anımsatıyorlardı. Ya da hayalimde başka bir adam olarak görüyordum kendimi, onu benden çalmaya gelmiş bir rakip olarak. Bunu ona söylediğimde güldü ve bana dünyanın en karmaşık budalası olduğumu söyledi, öpüşmek için durup yüksek sesle niye doğruca eve, yatağa gitmediğimizi kendimize sorarken, durduğumuz noktanın batısında, taze yapraklar arasından, ağaçlı vadinin üzerinde usulca seyreden bir helyum balonu ilişti gözümüze. Ne adamı ne de çocuğu görebildik. Rotayı pilotun değil, rüzgârın belirlediği bu ulaşım aracının güvenliksiz olduğunu düşündüğümü, ancak bunu dile getirmediğimi anımsıyorum. Sonra onu çekici kılan şeyin bel-

ki de bu özelliği olduğunu düşündüm. Ve bu düşünceler hemen siliniverdi kafamdan.

College Wood'dan geçerek Pishill'e doğru ilerledik, yolda durup kayın ağaçlarının yeşermekte olan yapraklarını hayranlıkla izledik. Her yaprak içsel bir ışıkla parıldar gibiydi. Bu rengin duruluğundan, ilkbaharda kayın yapraklarına bakmanın zihni nasıl berraklaştırdığından söz ettik. Ormanın içine doğru yürürken rüzgâr şiddetlenmeye başladı ve dallar paslanmış makineler gibi gıcırdadı. Bu güzergâhı iyi biliyorduk. Burası kesinlikle, Londra'nın merkezine bir saat uzaklıktaki yerler arasında en güzel doğal bölgeydi. Ara-zilerin eğimlerini, kıvrımlarını, çevreye yayılmış kireç ve çakmak taşlarını, bunların aralarından geçerek kayın ağaçlarının karanlığına uzanan eğimli patikaları, birikmiş suyun alınmadığı bazı ihmal edilmiş vadilerde çürüyen ağaç gövdelerini saran kalın, yanardöner yosunları ve boş boş gezinirken ormanaltı bitkileri arasında zaman zaman görebileceğiniz munçakları çok seviyordum.

Batıya doğru yürüdüğümüz süre boyunca daha çok Clarissa'nın araştırmasından söz ettik – John Keats Roma'da, arkadaşı Joseph Severn'le kirada oturduğu, İspanyol Merdivenleri'nin eteklerindeki evde ölmüştü. Keats'in henüz yayımlanmamış üç dört mektubu olabilir miydi? Bunlardan biri Fanny Brawne'a yazılmış olabilir miydi? Clarissa'nın buna inanmak için geçerli nedenleri vardı ve öğretim üyelerine araştırma yapabilmeleri için tanınan bir yıllık izin süresinin bir bölümünü İspanya ve Portekiz'i gezerek geçirmiş, Fanny Brawne'in ve Keats'in kız kardeşi Fanny'nin yaşadığı evleri ziyaret etmişti. Şimdi Boston'dan geliyordu, Harvard'daki Houghton Kütüphanesi'nde çalışmış, Severn'in uzak akrabalarındaki mektupların izini sürmeye çabalamıştı. Keats'in bilinen son mektubu ölümünden yaklaşık üç ay önce eski bir arkadaşı olan Charles Brown'a yazılmıştı. Ciddi bir havası vardı mektubun. Keats her zamanki gibi, bir parantez açarcasına, sanatsal yaratının harika bir betimlemesini de yapmıştı. “Karşıtlık bilinci, ışık ve gölgeyi algılayabilme, yani bir şiir için gerekli olan tüm bilgiler (ilkel anlamda), hasta bir midenin en büyük düşmanları.” Çarpıcı bir üstü kapallılık ve incelik sergileyen şu ünlü veda sözleriyle biten mektuptu bu: “Sana veda etmek çok zor, bir mektupla bile olsa. Her zaman beceriksizce başımı eğip selam verirdim. Tanrı seni korusun! John Keats.” Ancak biyografiler, Keats'in bu mektubu yazdığı sırada veremin hafiflemiş olduğu

ve bu durumun on gün kadar sürdüğü konusunda fikir birliğindediler. Villa Borghese'yi ziyaret etmiş, Corso'da gezinmişti. Severn'in Haydn çalışını dinlemişti zevkle, yaramazlık edip beğenmediği yemeği protesto amacıyla pencereden aşağı boşaltmış, hatta yeni bir şiire başlamayı bile aklından geçirmişti. Bu döneme ait mektuplar varsa, Severn ya da daha büyük bir olasılıkla Brown onları neden gizlemek istesindi? Clarissa bu sorunun yanıtını, Brown'ın uzak akrabaları arasında 1840'lı yıllarda yapılmış yazışmalarda yer alan bazı yorumlarda bulduğunu sanıyordu, ancak başka kaynaklara ve daha fazla kanıtı ihtiyacı vardı.

“Fanny'yi bir daha göremeyeceğini biliyordu” dedi Clarissa. “Brown'a yazarak, onun adını bir yazıda bile görmenin kendisi için dayanılmaz olduğunu söyledi. Ama onu düşünmekten hiç vazgeçmedi. Aralık ayındaki o günlerde hâlâ gücü vardı buna, onu çok seviyordu. Onu, yollamayı aklından hiç geçirmedeği bir mektup yazarken hayal etmek zor değil.”

Clarissa'nın elini biraz daha sıktım ve hiçbir şey söylemedim. Keats ve şiiri hakkında az şey biliyordum, ama adamın o umutsuz durumunda, yalnızca kadını çok sevdiği için yazmak istememesini de olası görüyordum. Daha sonra Clarissa'nın, varlığı henüz kanıtlanmamış bu mektuplara gösterdiği ilginin bizim durumumuzla ve onun mektuba dökülmemiş bir aşkın kusursuzluğa erişemeyeceği inancıyla bağlantılı olduğu düşüncesine vardım. Tanışmamızı izleyen aylarda, dairemizi satın almadan önce bana çok güzel mektuplar yazmıştı, bu mektuplar aşkımızın bugüne dek var olmuş bütün aşklardan nasıl farklı ve üstün olduğunu tutku dolu bir soyutlukla irdeliyordu. Belki de bir aşk mektubunun özü budur: Özgün olanı yüceltmek. Ben de onun gibi yazmak istemişim, ama dürüstlüğüm gerçeklerle sınırlıydı ve bu gerçekler yeterince mucizevi geliyordu bana: Güzel bir kadın, iriyarı, sakar, saçları dökülen bir adamı seviyor ve onun tarafından sevmek istiyordu, adamsa şansına inanamıyordu.

Maidensgrove'a yaklaştığımız sırada şahini izlemek için durduk. Biz, doğal yaşam bölgesinin çevresindeki vadileri örten ormanın içindeyken, balon yeniden yolumuzun üzerinden geçmiş olabilirdi. Öğle vakti geride kaldığında, Ridgeway Path'te, bayırın kıyısından kuzeye doğru yürüyorduk. Sonra azimle arazinin Chilterns'tan batıya, aşı-

ğidaki verimli çiftlik arazisine bakan uzantılarından biri boyunca yürüdük. Vale of Oxford'dan geçerken Costwold Hills'in hatlarını seçebiliyorduk, onların ötesinde soluk mavi bir kütle olarak yükselen Brecon Beacons'ı da görür gibiydik. Planımız manzaranın en güzel olduğu yerde, en uçta piknik yapmaktı, ama bu arada rüzgâr şiddetlenmişti. Yeniden arazinin öbür tarafına döndük ve kuzey kıyısında sıralanmış meşelerin arasında kendimize bir sığınak bulduk. Balonun alçalışını da bu ağaçlar yüzünden görmedik. Daha sonra balonun neden kilometrelerce öteye sürüklenmediğini düşündüm. Yine daha sonra, o gün yerden yüz elli metre yükseklikteki rüzgârın, yer seviyesindeki rüzgârla aynı şiddette olmadığını öğrendim.

Öğle yemeğimizi paketlerden çıkarırken Keats konusu kapandı. Clarissa şişeyi çantadan aldı, tabanından tutarak bana doğru uzattı. Daha önce belirttiğim gibi, şişenin boynunun avucuma değdiği sırada çığlığı duyduk. Baritondu ses, korku doluydu. Bir başlangıcı ve elbette bir bitişi belirleyen bir sestti. O anda yaşamımda bir sayfa kapandı, daha doğrusu koca bir perde. Bunu bilseydim eğer, fazladan bir iki saniye olsaydı, geçmişi özlemle anmak için zaman tanırırdım kendime. Çocuksuz bir aşk evliliğinde yedinci yılımıza girmiştik. Clarissa Mellon bir başka adama daha âşıktı, ama iki yüzüncü yaş günü yaklaşmakta olan bu adam pek sorun yaratmıyordu. Hatta işimizden konuşma yolumuz olan ve ilişkimizdeki dengenin bir bölümünü oluşturan söz düellolarına da katkısı oluyordu. Londra'nın kuzeyinde, art deco tarzında döşenmiş bir dairede oturuyorduk, payımıza oldukça az üzüntü düşmüştü –bir yıl kadar süren maddi sıkıntı, yersiz olduğu anlaşılan bir kanser korkusu, arkadaşlarımızın boşanma ve hastalıkları, Clarissa'nın ara sıra yaptığım işle ilgili olarak ortaya çıkan manik tatminsizlik dönemlerimdeki kızgınlığı– ama bağımsız ve yakın birlikteliğimizi tehdit edecek hiçbir şey yaşanmamıştı.

Piknik soframızdan kalktuğumuzda karşılaştığımız manzara şuydu: Bir ev büyüklüğünde ve gözyaşı damlası biçiminde, kocaman bir gri balon araziye inmişti. Balon yere değdiğinde pilot, yolcuları taşıyan sepetten inmeye çalışıyor olmalıydı. Bir çıpaya bağlı olan halat, bacağına dolanmıştı. Sonra rüzgâr aniden şiddetlendi ve balonu kaldırıp dik kayalıklara doğru fırlattı; adam arazinin üzerinde yarı sürükleniyor, yarı uçuyordu. Sepette, on yaşlarında bir erkek çocuğu vardı. Rüzgârın birdenbire dinmesiyle adam ayakları üzerin-

de durdu, sepete ya da çocuğa asıldı sıkıca. Sonra yeniden güçlendi rüzgâr, adam sırtüstü düştü, engebeli zemine çarparak sürükleniyor, ayaklarını yere basarak kendini sağlama almaya çalışıyor, arkasındaki çıpayı toprağa saptırma için ona doğru hamle yapıyordu. Bunu yapabilse bile kendini çıpanın halatından kurtarmaya kalkışamazdı. Balonu yerde tutabilmek için kendi ağırlığına ihtiyacı vardı, rüzgâr halatı ellerinden uçurabilirdi.

Koşarken adamın çocuğa sepetten atlaması için seslendiğini duydum. Ama balon arazinin üzerinde yalpalarken çocuk da bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Dengesini yeniden kazandı ve bir bacağına sepetin kenarına attı. Balon yükselip alçaldı, gürültüyle bir tümseğe çarptı, çocuk arkaüstü düşerek gözden kayboldu. Sonra yine ayaklandı, kollarını adama doğru uzatıp bağırarak bir şeyler söyledi – ağzından sözcükler mi yoksa dile getiremediği bir korku ifadesi mi çıkıyordu, anlayamadım.

Durum denetim altına alındığında balonun yüz metre kadar uzaydaydım. Rüzgâr biraz dinmişti, adam ayakları üzerinde duruyor, çıpanın üzerine eğilmiş, onu zemine saptırıyordu. Bacağına dolanan ipten kurtulmuştu. Çocuk rahatlatma ya da bitkinlik duygusuyla, belki de kendisine söyleneni yaparak, yerinden kıvıldamıyordu. Dev balon sallanıyor, sağa sola yatıyor, yere doğru çekiliyordu, ama canavar evcilleşmişti. Yavaşladım, ama durmadım. Adam doğrulurken bizi gördü –en azından çiftlik işçileriyle beni– ve eliyle işaret ederek bizi yanına çağırırdı. Hâlâ yardıma ihtiyacı vardı, bense rahatlayarak koşmayı bırakıp hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Çiftlik işçileri de yürümeye başlamışlardı. İçlerinden biri yüksek sesle öksürüyordu. Ama arabası olan adam, yani John Logan, bilmediğimiz bir şeyi biliyor olmalıydı, çünkü koşmayı sürdürüyordu. Jed Parry'yi ise balon aramızda kaldığı için göremiyordum.

Rüzgâr sırtıma vurmadan önce ağaç tepelerinde yeniden güç topladı. Sonra balona çarparak onun o tuhaf sallantısını durdurdu ve bir an dindi. Tek hareket, balonun içindeki enerji biriktikçe, kabarık çizgili yüzeyinde dalgalanan gerginlik titreşimiydi. Balon yerden kurtuldu, çıpa bir toz bulutu içinde havaya fırladı ve balonla sepet üç metre kadar yükseldi. Çocuk geriye doğru düşerek gözden kayboldu. Pilot elinde halatla yerden yarım metre yükselmişti. Eğer Logan yetişip de sallanan bir sürü halattan birini yakalamasaydı balon çocuğu uçurup götürmüş olacaktı. Bu olmamıştı, ama şimdi

de iki adam yerde sürükleniyordu; işçiler ve ben yeniden koşmaya başladık.

Ben onlardan önce vardım oraya. Halatlardan birini yakaladığımda sepetin yüksekliği boyumu aşmıştı. İçindeki çocuk çığlıklar atıyordu. Rüzgâra karşın idrar kokusunu duyabildim. Jed Parry benden saniyeler sonra bir halata tutunmuştu ve çiftlik işçileri Joseph Lacey ile Toby Greene hemen onun ardından halatlara sarıldı. Greene bir öksürük nöbeti geçiriyordu, ama halatı bırakmadı. Pilot bağırarak bize ne yapmamız gerektiğini söylüyordu, çılgınca haykırıyordu ve kimse onu dinlemiyordu. Uzun süredir çabalıyordu, artık gücü tükenmiş, duygusal açıdan da kendini kaybetmişti. Beşimiz halatlara asılınca balonu denetim altına almıştık. Yalnızca ayaklarımızın üzerinde sağlamca durarak sepeti çekip aşağı indirmemiz gerekiyordu, pilotun anlaşılmasız bağırışlarına karşın yapmaya başladığımız şey de bu oldu.

Bu arada dik kayalığa gelmiştik. Zemin yüzde yirmi beşlik eğimle keskin bir inişe geçiyor, sonra yumuşak bir eğime dönüşerek düzleşiyordu. Kışın burası yöre çocuklarının bayıldığı bir kızak kayma noktasıydı. Hepimiz bir ağızdan konuşuyorduk. Arabanın sürücüsü ve ben balonu kenardan uzaklaştırmak istiyorduk. Bir başkası öncelikle çocuğu sepetten çıkarmak gerektiğini düşünüyordu. Başka biri balonu sıkıca demirlemek için aşağı çekmemizi haykırıyordu. Bence sakıncası yoktu, geriye doğru ilerlerken balonu da aşağı çekebilirdik. Ama ikinci görüş baskın çıkmıştı. Pilotun dördüncü bir önerisi vardı, ama kimse bunun ne olduğunu anlayamadı, kimsenin umurunda da değildi zaten.

Burada bir noktayı açıklığa kavuşturmalıyım. Her ne kadar belirsiz bir amaç birliği içinde olsak da, bir ekip olmayı başaramamıştık. Bunun için gerekli zamana ve olanaklara sahip değildik. Zamana ve yere bağlı rastlantılar ve yardım etme isteği bizi balonun altında bir araya getirmişti. Ekibi yöneten yoktu –ya da herkes yönetiyordu–, bir çığlık atma yarışındaydık. Avazı çıktığı kadar bağırın, ter içindeki, kırmızı suratlı pilotu umursamıyorduk. Çaresizlik bir ısı gibi yayılıyordu adamın bedeninden. Ama biz de kendi talimatlarımızı haykırmaya başlamıştık. Eğer ekibin tartışmasız lideri olsaydım bu trajedi yaşanmazdı, biliyorum. Daha sonra, başkalarının da kendileri hakkında aynı şeyi söylediklerini duydum. Ama zaman yoktu, kimsenin kişilik gücünü ortaya koyma fırsatı olmamıştı. Herhangi bir